

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, DE-BUSTEBAI Y DITEBARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

SARAH BERNARTH.

Es actrís, es escriptora,
dibuixa, pinta, esculpeix,

viatja, mou plets, tè lances,
fa arengas y discuteix.
Ara únicament li falta
pujá á la lluna d' un bot,
y posarse á matar toros,
per dir que ja ho ha fet tot.

CRÓNICA.

Entre 'ls mil apuros que habitualment passém
los barcelonins, ara n' ha sortit un de nou.

¿En quina estació 'ns trobém?

Si consulto 'l calendari, veig qu' estém ja en
plena tardor.

Pero si 'm reconcentro en mí mateix y 'm palpo
'l front, resulta que encara som al istiu.

¿A qui haig de creure?

Jo, la veritat, professo al calendari un tradicio-
nal respecte; ell m' indica 'ls dias de festa, de
dejuni y de gala *con uniforme* ab pasmosa exac-
titud; ell me recorda que estém á fins de mes y
que l' amo de la casa no tardará en presentarse;
ell, per fi, m' avisa la proximitat del meu ben-
aventurat patrò Sant Albert...

Mes, ab tot ¿y jo, que no soch ningú? ¿y 'l meu
front ardent, acalorat, que no es de crédito?

¿Cóm resoldre aquest conflicte?

Ni jo 'm puch resignar á creure que som á la
tardò, ni 'l calendari deixa de insistir en que ja
s' ha acabat l' istiu.

¿Será tal vegada que 'ns trobém en una estació
falsificada?

¡Quí sab! En un país en que 's falsifiquen los
xavos y las firmas dels lladres, tot es possible.

¿Deixém, pues, per sentat que 'ns trobém en
una tardò de *plaque*?

Deixémho.

Sin embargo... Ara se 'm presenta una imatge al davant que 'm torna á sumergir en los mateixos duptes.

¡La castanyera!

L'aparició del *heraldo* del hivern es ja un testimoni una mica decissiu.

Perque aquí no hi ha més: si no hi hagués castanyas, no hi hauria castanyeras.

Y quan la naturalesa, la sabia naturalesa ha posat aquestas punxagudas fruytas en disposició de ser torradas, l'hivern no pot ser lluny.

Y si l'hivern no es lluny, la tardor ha de ser á prop.

Ja veurán com de deducció en deducció 'n traurem l'aygua clara...

Jo, pèl que pugui ser, los donaré un consell: interinament se discuteix la qüestió, procurin abrigarse.

No fos cas que en lloch de treuren l'aygua clara, ne traguessin una pulmonia espessa.

Afortunadament los bassars de robas fetas comensan á tentar als transeunts, brindantlos un deliciós surtit de *trajes* de totas classes y preus.

Ara no més faltaria que algunas ánimas benéficas nos brindessin uns quants bitllets de banch, y tot marxaria al pèl.

Perque lo qu' es de facilitats per adquirir roba, n' hi ha en gran.

Lo que faltan son quartos.

Precisament ara 'm trobo á la butxaca... nò, no 's tracta de quartos; me trobo una demostració d'aquestas facilitats de que 'ls parlo.

Es una circular d' una sastreria *catòlica*.

Lo document es curiós y val la pena d' extractarlo.

Al marje hi ha l' escut del Papa, ab las claus, la tiara y tot lo corresponent: aixó ja sembla qu' escalfa, ¿no es veritat?

Comensa per dir que «l tallador de la casa es d' ideas *purament sanas*.» Lo qual vol dir que no 'ls encomanará res de mal.

Després avisa, «*sense ánim d' ofendre* als senyors protectors, que l' establiment estarà tancat los días festius.» Ja veuen que no 's pot demanar més humilitat ni més mansuetut. Tancarán los diumenjes; pero res d' ofendre als clients.

Per fi anuncia que per cada traje, «tributarán al parroquiá un llibre d' instrucció y recreo.» Com si ho vejés: deu ser un *Fleuri*. Aixó de *tributar*, es una mica dificultós d' entendre; pero suposo que vol dir *regalar*.

Ja veuen si progressém: lo catolicisme ho invadeix tot; hasta las sastrerías.

Al péu de la circular hi trobat á faltarhi una advertencia que digués:

«Lo senyor bisbe ha concedit quaranta días d' indulgencia per cada hermilla que 's fassin fer en aquesta casa, setanta per cada pantalón y cent per cada pessa de cos.»

D' aquest modo 'l parroquiá tindria tres cosas: un traje nou, un llibre d' instrucció y recreo y 'l cel gratis.

Pèl demès, dech ferlos una observació.

A Londres hi ha un gran *hotel* titolat *Fonda dels masons*. Y en la porta s' hi veu un anunci que diu:—A pesar de ser aquesta la fonda dels *masons*, també s' admet als que no 'n siguin.»

Vol dir que probablement en la sastreria *catòlica* també vestirán heretjes.

Si pagan, ¿per supuesto.

En mitj d' aquestas tragerias, comensan á deixarse caure per Barcelona molts dels que al presentarse l' istiu varen abandonarla.

Ahir vaig trobar á un fulano que ha passat tres ó quatre mesos á Sant Hilari.

—¿Qué tal?—vaig dirli:—¿us han probat las ayguas?

—Perfectament, noy. Lo qu' es aquest any porto la familia completament transformada. Jo, ja ho veus, estich bó com may; lo nen m' ha crescut lo menos mitj pam; la nena s' ha refet d' un modo admirable; la senyora s' ha engreixat d' alló més, y per fi... hasta se m' ha mort la sogra...

A. MARCH.

L' HEREUHET Ó LA DESBANCADA, comedia en 3 actes de *D. Frederick Soler*.

Lo fecundo Soler al igual que ab lo *Pubill*, torna ab *L' hereuhet* á la seva primera época. S' ha deixat ja de problemas capciosos, de altisonancias abrumadoras, de tentacions *echegarayescas*; pero, no ha recobrat encare la frescura de aquell temps en que escribia las *Joyas de la Roser* y *L' ángel de la guarda*; hi ha en sa última producció, especialment en boca de alguns tipos, com lo de *Celesti*, *Gracieta* y *Tomás*, deixos lírichs ó declamatoris que pugnan ab la naturalesa propia de tota comedia de costums.

L' acció es senzilla y no la relatarém, per haverho fet ja casi tots los periódichs locals. Algunas de las bases en que descansa no están del tot ben fundadas, puig no 's comprén, per exemple, que 'l Sr. Baró accepti de plá 'l padrinatje del hereuhet, sense caure en que entre 'ls hisendats de Catalunya, lo naixement de un noy sol desbancar á la pubilla. No 's compren que un conco rústech tinga de obrí 'ls ulls á un home com ell, implacable cassador de dots.

No s' explica tampoch que Tomás no estiga enterat de la posició verdadera de aquest Baró de *bóbilis bóbilis*. Las personas acaudaladas dels pobles rurals de Catalunya, antes que de la cara de un nuvi, s' enteran de sos antecedents y de la seva posició y no tenen per rich á un home sospitós, tant per son port, per com per son llenguatge y que 's véu en apuros per pagar lo xacolate de un refresch.

Baix lo punt de vista judírich *L' hereuhet* es una continua heretjía. Ni hi ha cap notari que faciliti á una persona estranya, nota ó copia de un testament, en vida del testador; ni 'l dret permet donacions totals de un patrimoni, ni s' admet que siga testimoni de un contracte un parent del otorgant, y molt menos un germá.

Salvats aquests inconvenients y passant perque l' acció que comensa animada en l' acte primer, decau algun tant en los últims, l' *hereuhet* es una comedia entretinguda: la falta de interés queda suplida per l' ingeni ab que están preparadas algunas situacions, per la travessura de algun recurs, com lo de las caramellas, que 'l públich sorprès, aplaudeix, y sobre tot per l' escellent pintura de dos tipos, lo Conco y la Vehina, qu' encare que secundaris, tenen verdader relléu y denotan esperit observador.

Aquests dos tipos son las dos rodas que fan marxá 'l carro.

L'obra, després de algunas modificacions indicades pèl públich, es aplaudida y 'l desempenyo ha millorat molt en las succesivas representacions, distingintse notablement la Sra. Mirambell y 'l Sr. Fontova. Los demès actors fan lo que poden, y alguns, com los Sres. Soler y Fuentes no poden fer més de lo que fan en la interpretació de sos desairats papers.

Una frasse cáustica, que vaig cassar al vol, referent á la superioritat del acte primer sobre dels altres dos!

—L' *hereuhet* neix en l'acte primer, se posa malalt en lo segon y mor en l'últim.

∴ EL PAÍS DE LA OLLA.

Després d' algunas senmanas de venirse anunciant, dissapte va estrenarse per fi en lo teatro del *Tivoli* la obra del Sr. Coll y Britapaja, *El país de la olla*, revista política en dos actes y varios quadros. Lo qu' es aquesta vegada la má experta del Sr. Coll ha equivocat l' acció, pues á pesar de la sal que en certs passatjes hi derrama, á pesar d' algunas innegables bellesas que contè, *El país de la olla* dista molt d' estar á la altura d' otras obras sèvas y ocasiona al públich un verdader desencant.

En lo mèu concepte, lo gran espay d' historia contemporánea que l' autor tracta de presentar, es la invisible dificultat ab que tropessa, obligantlo á produhir transicions sumament bruscas que causan una impresió desagradable y una confusió que creix á mida que la representació va avansant.

Per altra part, escenas molt bèn escrites y diálechs xispejants, quedan deslluhiats per la extensió injustificada que l' autor los ha donat, anyadint al aturdimient del espectador lo cansanci.

La primera escena es de lo millor de l' obra; hi ha també un coro d' *húsars* molt agradable, que mereix cada vespre 'ls honors de la repetició: la escena del *consell de sanitat* faria molt efecte si fos bèn executada.

Tocant al aparato, tots los aplausos que se li tributin son poch. L' intelligent empresari del *Tivoli* ha probat una vegada més que en aquest ram no t'è rival. La *cantina de la pradera* es un quadro plé de llum y de veritat; la mutació dels terrenyos es verdaderament admirable y l' apoteosis final supera á tot lo que 's puga imaginar en riquesa y bon gust. Aixó sol farà que *El país de la olla* figuri senmanas enteras en lo cartell del *Tivoli*.

Lo desempenyo molt desigual. En Colomé diu lo sèu paper ab intenció y valentia; la Matéu es la *salerosa* cómica de sempre, en Puig se defensa molt bè y 'ls altres no fan més que lo que bonament poden fer.

Una observació al autor. ¿Cóm es que en lo ball final, al repartirse 'l cubert, la monarquia 's queda ab la forquilla y la república ab la cullera? ¿No véu que aixís los monárquichs se menjarán los talls y nosaltres tindrem de quedarnos ab lo caldo?

Després de tot lo dit, encarrego una cosa als mèus lectors: no 's descuydin d' anár á véure *El país de la olla*.

∴ ALTRES TEATROS. *El caballo de cartón* representat al *Español* es un arreglo servil de la novela de Montepín *La panadera*. Mès bèn coordinat y molt més interessant es lo drama *La portera de la fábrica* inspirat en la mateixa novela.

∴ La representació del drama *¡Mal pare!* en lo *Teatro de Catalunya* proporcioná 'ls mateixos

aplausos y las mateixas cridades del autor al escenari, que 'l día del estreno, y aixó que la companyia Tutau lo ha representat ja 67 vegadas.

Demá dissapte inauguració en lo mateix teatro de las funcions de la *Associació de autors catalans*, ab lo drama de Ubach y Vinyeta: *Mala herba*. Ubach y Vinyeta es un veterano de la escena catalana. Alguna de sas obras com *Honra, Patria y Amor, La má freda, Joan Blancas, Almodis* y otras li han valgut una verdadera reputació de poeta dramátich de nervi. La sèva ploma, es una garantia que recomana al interés del públich l' obra ab que la *Associació de autors catalans* inaugura sas funcions.

∴ Si volen posarse de bon humor y empararse de *chic*, vajin qualsevol día al *Alcázar francés*. Al ser á dintre un hom s' olvida de que es á Barcelona, y 's créu trobarse en un *café chantant* de París ó Lyon. La gracia y la sal de la musa picaresca dels nostres vehins vessant per tot, y 'l garbo y la elegancia de aquellas *frescas chanteuses* bastan per distréurels de qualsevol pena, per bèn arrapada que la tinguin. En fi:

Lo senyor Mató allí está probant qu' es un empresari très *barbian*.

N. N. N.

LAMENTACIONS.

Per més que ma pensa furiosa batalli,
per més que m' esforsi
volentla olvidar,
sa imatge preciosa
per tot va seguintme
semblant á ma sombra
que no 'm pot deixar.

Y en va resisteixo
per no recordarme
d' aquesta sirena
que aixís m' ha enganyat.
¡Esforsos estériis!
¡Propósits inútils!
¡Cóm puch olvidarla
si tant la he estimat!

Ella era ma gloria,
ma fé, ma esperansa;
ab ella pensava
poderm'hi casar,
quan ¡ay! tot de prompte
(pareix impossible)
per un trist mistayre
me va abandonar.

¡Quín cop més terrible
va dar-me l' ingrata!
¡Lo qu' es aquell día
ni menys vaig sopar!
Y al vespre, en mon catre
com més hi pensava,
en lloch de dormirme
sols feya... plorar.

Y á tú, lector *caro*
no més vaig á dirte,
si extranyas m' angúnia
mas penas y mals...
¿Cóm vols que m' olvidi
d' aquesta ninfeta?
¿Cóm vols que no hi pensi
si... 'm deu trenta rals?

J. LAMBERT.

VIDA ALEGRE Y MUERTE TRISTE.

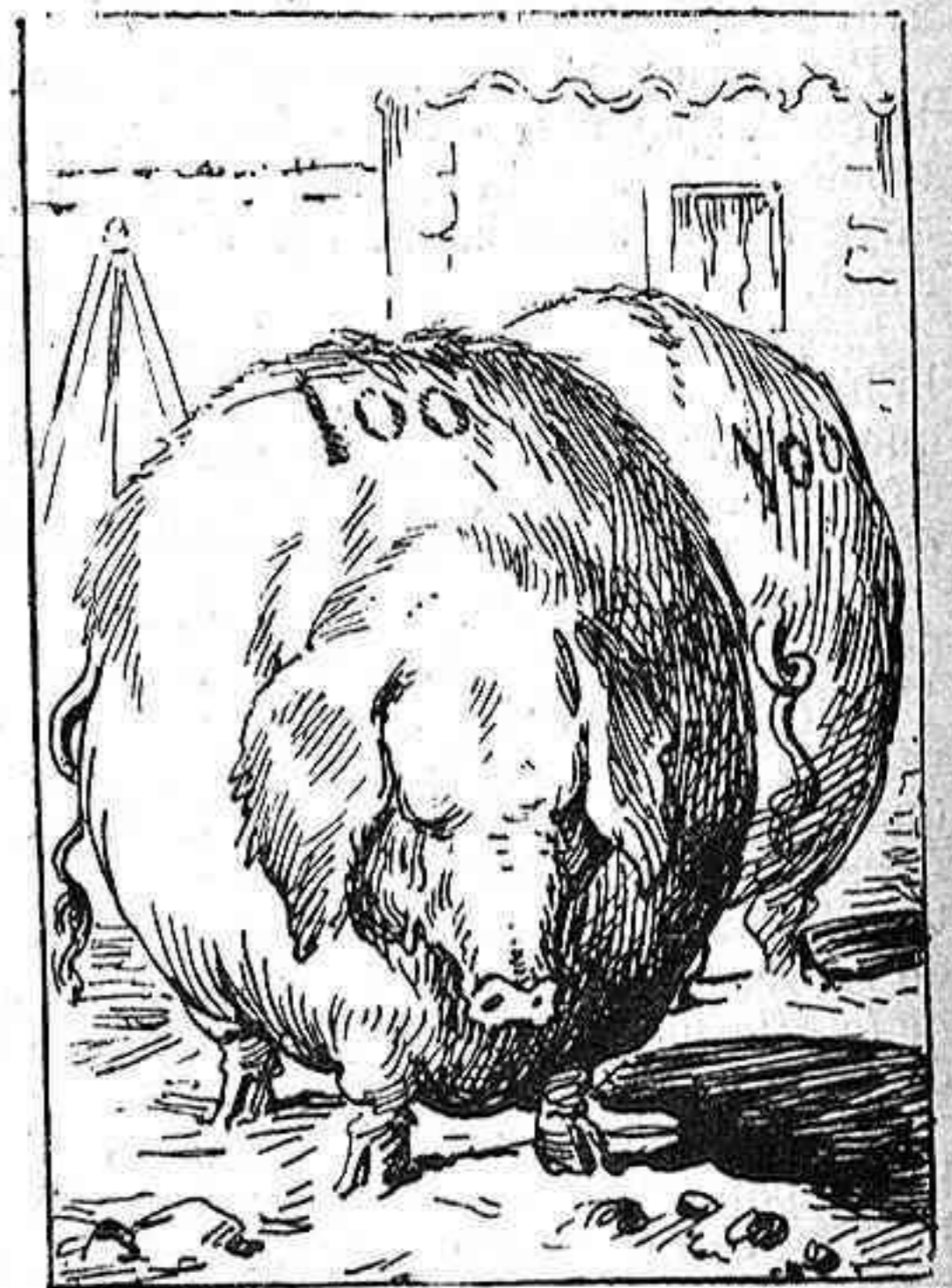
Sempre jochs, sempre vagancia...
¡Que divertida es l' infancia!

—Lo qu' es jo, noy, soch felis.
—¡Ay, si sempre anès aixís!

—Ja se sab, fins que *faltém*
no saben lo que valém.

Com més gras, més exposat...
¡Quin món més atrotinat!

(Seguirá).

A ca la Ciutat, no sè si baix la direcció del mestre Rodoreda, s' está ensajant per part dels regidors un coro italiá titolat *L' empréstito*. Segons sembla comensa aixís:

L' empréstito s' avvicina.

Y en efecte, está á punt de contractarse, segons diuhen, un empréstit de xeixanta milions de pesetas.

Y á la casa gran, no sols canta tothom, sinó que tothom salta y tothom balla.

Jo ja ho veig, á Barcelona hi falta molta cosa y are s' hi farà tot.

Edificis públichs, estátuas, monuments, clavegueras, passeigs, empedrats, etc., etc.

Y com que tot aixó 's farà per medi de subasta, tinch l' honor de participarlos que á horas d' ara ja hi trobat la manera de ferme rich.

UN NOU

VIATJE.

L' un es gran fusionista,
l' altre un gran conservador;
de modo que en moltes coses
l' un vol naps y l' altre cols.
Pero quan vè la gangueta
de fe un viatjet á Madrid
por asuntos del servicio,
al moment se fan amichs.

Pendré la subasta de las primeras pedras.

L' any passat vàrem admirar á la Patti.
Aquest any admirarém á la Nilsson.
Los filarmónichs están d' enhorabona.
La célebre cantant donará aquest mes dos con-
certs al Principal, pèls quals s' ha obert ja l' abo-
no, y á pesar dels préus elevats de palcos y buta-
cas, hi ha una gran demanadissa.
Los préus no son d' estranyar. Aquestas cadar-
neras no cantan si no hi ha molta escayola.

Gran noticia.

Está ja acunyada la medalla d' or ab que l' ajuntament de Barcelona ha tingut á bé conme-
morar lo natalici de D. Alfonso XIII.
Diuhén qu' es un' obra d' art preciosa, y que 'l
mateix D. Francisco, en companyia de D. Ignaci,
anirán á Madrid á presentarla á la reina regent.
Y are 'ls diré que ab tot y tenir que presen-
tarse á palacio, no vestirán d' etiqueta.

Ni siquiera durán barret de copa.
Anirán de gorra.
La pubilla paga.

Joseph María Codolosa es un poeta tant inge-
niós com desventurat.

Autor de varias obras celebradas, are ha co-
mensat á escriure la seva propia vida ab lo títol
de *Memorias d' un pobre home*.

Créguin que n' hi ha per riure y per plorar.
Codolosa sab cultivar aquell humorisme qu' en-
terneix.

Tal es l' impresió que 'ns ha causat lo primer
quadern, que 's ven á un ralet en las principals
llibrerias y kioscos.

Va precedit ab una colecció de retratos del au-
tor trassats per varios amichs que 'l coneixen.

Aquí 'n tenen un parell:

Si d' ell mateix per recreo
fès un drama, y convidés

als seus inglesos no més,
 faria un lleno al Liceo.
 Viu com pot, sense ficció,
 y home dels més rics seria,
 si sols de quartos tenia
 lo que tè d' inspiració.

Simon Alsina y Clos.

Bon istil, ploma galana;
 per ser un poeta excelent
 en primer lloch tè talent
 y després d' aixó tè... gana.

Emili Boix.

S' ha augmentat ab dos nous individus lo jurat de las oposicions á la plassa d' organista de la catedral de Barcelona.

Una plassa que per fas ó per nefas no 's dona may.

Fá alguns anys la sollicitava 'l mestre Barba, en mal hora robat per la mort á la gloria del art. Vá guanyarla y no l' obtingué per haverli dit que si volia tocar l' orga de la Catedral havia de ferse capellá.

Are vegin qué tè que veure la sotana ab l' orga.

Los capellans d' orga no 'n tocan més qu' una: l' orga de las rahons.

¡IMPORTANTÍSSIM!

Mediant la presentació de aquest cupó,— que no hi ha necessitat de tallar,— los nostres lectors podran adquirir en nostra Administració la famosa obra **VIAJES DE GULLIVER**, 1.ª y 2.ª part, ab dibuixos de *Gomez Soler*, per dos rals, la meytat del seu preu efectiu.—Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20.

S' ha reunit á cal bisbe la Junta promovedora del expedient de canonisació del Beato Joseph Oriol.

Per fer sant á un sant se forma expedient, com si 's tractés de nombrar á un empleat.

Y 'ls admiradors del sant que 'l promouhen, corren ab tots los gastos, qu' en alguns cassos no son petits.

Fins hi ha beatos que no han pogut pujar de categoria, per falta de medis, entre 'ls seus admiradors.

Creyém que 'l Beato Joseph Oriol no 's trobará en aquest cas.

Ell com á bon catalá, de aquells que segons diu lo ditxo de Castella: *de las piedras sacan pan*, quan estava apurat feya moneda dels talls de rabe.

Los promovadors de la seva santificació en materia de quartos no han de passar cap mal de cap.

Vingan raves y lo demès ho farà la fé.

En crú surtirán duros, y si 'ls fregeixen y 'ls deixan bèn rossets, unhas de perruca... ó rabes fregits.

A Cuba s' han declarat en huelga 'ls cigarrers. Aquí, á Espanya, ja haurian de havers'hi declarat los fumadors.

L' escena á Madrid.

Un subjecte entra á una bunyoleria á menjar bunyols.

Y encare no se 'n menja un, que 's queda adormit. Seria un bunyol ab dormitori.

Després vingué tot lo demès. Es á dir, després van pèndreli vuit duros.

Y al despertarse y trobarse 'ls á faltar, exclamá: —¡Quín bunyol!

L' entasconat de la Rambla del Centro costa 62,595 pessetas.

L' entasconat de la Rambla de las Flors ne costará 44,850.

Total: 107,445.

A pesseta 'l metro quadrat, per conservació dintre 15 anys tornarà á costar altrás 107,445 pessetas.

Resultat: que Barcelona ha trobat una mina de fusta, y l' empresari una mina de pessetas.

Galeote ha sigut condemnat á mort y ademès al pago de 10,000 pessetas en concepte de indemnació als hereus del bisbe.

De lo qual resulta que 'l tribunal valora als bisbes en 10,000 pessetas.

¿Bisbes á dos mil duros? Son baratets.

Per un edicte del jutje del Pí, quedan citats tots los reparadors que 'l dia 4 del corrent, van sortir del Bonsuccés á resar lo rosari pèls carrers de Barcelona.

A véure, á véure si hi anirá 'l famós Pare Morell.

Qual Pare Morell serveix com ell tot sol per aixussar als llanuts y escorre 'l bulto.

En aquest punt es un home que fins posseheix lo dó de fer miracles, perque quan las cosas presentan mal carís tè l' habilitat de fondres com si un poder miraculós l' escamotejés.

¡Ah valent!

Diuhén de Málaga que s' han presentat cassos de cólera.

Pero ningú 'n fá cas.

Lo cólera es com lo mirinyach.

Ha passat de moda.

Las senyoras de Teherán (Persia) han enviat un mensatge al Shah, queixantse de que 'ls homes passin tot lo sant dia al café, en perjudici de la vida de familia y de la pau de casa.

Y el Shah ha publicat un decret suprimint tots los cafés.

¡Cóm envejará en Cánovas lo poder del Shah de Persia!

Passa per la Rambla un senyor molt cuidadós de la roba que dú un sombrero, lo més ridícul que puga imaginar-se.

—Pero D. Felip ¿cóm es que s' atreveix á dú un sombrero tant ridícul.

—Mira noy, respon D. Felip, fa vinticinch anys que li faig la vida y ha estat de moda set vegadas. Are espero que hi torni á estar.

En un restaurant:

—¡Home, crida un parroquiá que s' ha fet un tall ¡quins ganivets més esmolats teniu aquesta casa!

Lo mosso respón;

—Aixís los biftechs semblan més tous.

EPÍGRAMAS.

Deya en lo Circo l' Adela:
 —M' agrada veure Miss Leona.
 —Donchs á mí, diguè l' Estela
 que als licors molt s' apassiona:
 m' agrada beure mis-tela.

S. U. S. T.

Des que morí D. Ambrós,
 marit de Donya Prudencia,
 que 'ls amichs del sèu espós
 la visitan ab freqüencia.

Deutes deixá, y no dinès
 son marit, y diu la gent
 que gasta luxu en excés
 y passa 'l día jeyent.

CIUTADÀ PACO.

L' altre dia en Salvadó
 va anarse'n á la presó
 per veure al porter Esteva,
 y al marxar, aquest, content,
 li va dir:—Sens compliment...
 noy aquí es á casa tèva.

PEPET D' ESPLUGAS.

Marit y muller surten á passeig per la montanya de Montjuich.

Lo passeig los obra l' apetit, y l' amorosa parella entra en una de las fonts de la montanya, ahont serveixen menjar y beure.

Pero ¡oh, desgracia! No queda en tota la casa més que una costella.

—¡Una no mes! exclama 'l marit. Llavors ¿qué menjará la mèva dona?

Un frare viatjava repatallat en lo cupé de una diligencia.

Un jove seya al sèu costat y vá dirli ab malicia:

—Pare, jo 'm creya que vostés, los frares mendicants, no podían anar ab cotxe.

—Es veritat.

—¿Y donchs?

—Es que jo no vaig: are torno.

Diálech entre una senyora y un' altra, que pretén formar part de la bona societat:

—¡Quina desgracia!

—Y donchs ¿qué ha passat?

—Res, que 'l pobre Arturo passava avuy pèl carrer Ample y un carro l' ha atropellat, rompenti quatre costellas.

—¡Jesús! Un carro... ¡Quina desgracia! Si al menos l' haguès atropellat una carretella!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-pe-ri-na.

2. ID. 2.ª—Ma-ri-a.

3. SINONIMIA.—Mata.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Puigcerdá.
5. INTRÍNGULIS.—Paletó.
6. ROMBO.—

C
 P O T
 P A R R A
 C O R T I N A
 T R I P A
 A N A
 A

7. GEROGLÍFICH.—¿Qué va ser primer, l' ou ó la gallina?

TRENCA-CAPS

XARADAS.

I.

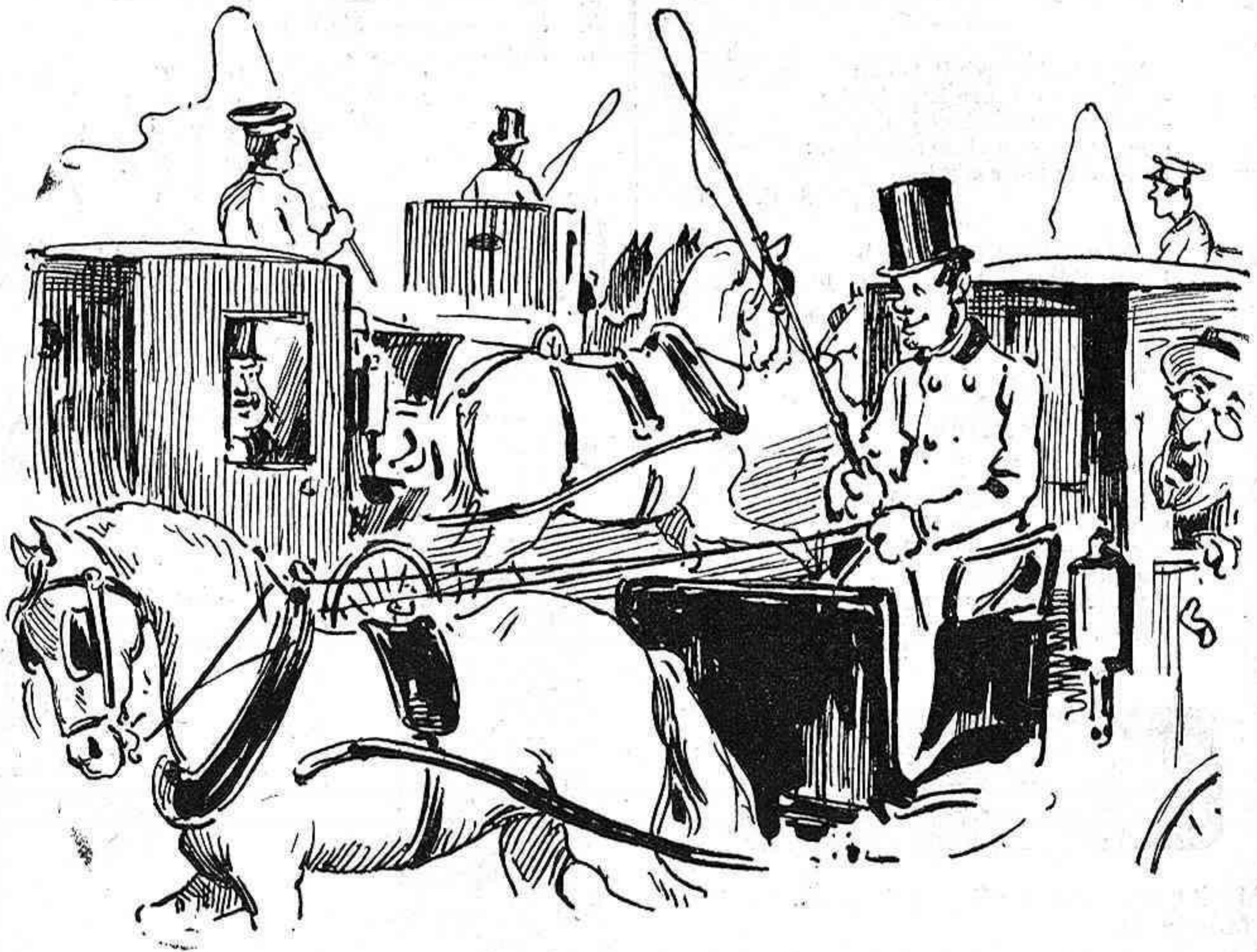
—¿Va rebre, senyora Tot aquella prima-tercera qu' en lo poble de hu-segona vaig enviarli per l' Agencia? —Sí: pero es convenient dirli (y aixó 'm causa molta pena) que ho envihi pèl corréu puig aixís no es tant primera.

JOAQUIM SAURÍ.

¡Aquí! ¡Socorro! ¡quina manera d' empastifarme, malviatje 'l món! ¿No vè cap gura? Pues y aquets guardias... ¿para qué son?

LAS GANGAS DELS CONCEJALS.

Per aná á cal llimpiabotas
ó per visitá un amich,
á cada instant van en cotxe.
Y ¿qui 'l paga? Aquí está 'l *quid*.

II.

Cent y vocal la *primera*;
mil y vocal la *segona*;
cinquanta y vocal la *tersa*,
y lo *Total* un nom d' home.

L. C. Y PUJOL.

ANAGRAMA.

—¿Qué vens *Tot* á ca 'n Marsal?
—No vull venirhi, Cabot.
—¿Y aixó?

—Re, gasta unas *tot*
pesadas, ho dich formal.

J. M.ª BERNIS.

SINONIMIA.

Si *total* un nen hermós,
va dir la *Siò* l' altre día,
á *Total* me 'n aniria
ab mon estimat espós.

F. CABRÉ.

CONVERSA.

—¿Que no tindrà convidats
Mercé, pèl seu sant aquí?
—Massa que 'n deurán vení
tres ó quatre de plegats.
¿Y vosté Paca?

—La filla
sols vindrá de ma cosina.
—¿La Pepa?

—No.

—¿L' Agustina?

—Tampoch.

—Donchs, ¿la Petronilla?

—Cá; si ho hem dit rato fa
y hasta 'l poble d' ahont vindrá.

J. STARANSA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula tal, que trayentli cada vegada
una lletra del davant, dongui 'ls següents resultats: Pri-
mera: utensilis doméstichs.—Segona: género lírich.—
Tercera: fruytas.—Quarta: per batre.—Quinta: lo qu' es
llis.—Sexta: en las cartas.—Séptima: consonant.

PALLEJÁ.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: molts homes ne
gastan.—Segona: á las iglesias n' hi ha.—Tercera. las
aulas ne tenen.

UN AFICIONAT.

GEROGLÍFICH.

ROSETA

B
1886
1
100
C.
A

NOY DE OLOT.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.